

LITTERATUR | RECENSION

Komplicerat om mammor och döttrar

Publicerat: tisdag 24 maj 2011 kl 08:54 , Kulturnytt | Dela ▼

Doris Dahlin är aktuell med en ny bok, hennes fjärde roman. Till mamma på mors dag heter den och handlar om relationen mellan mammor som inte riktigt orkat och deras trasiga döttrar. Naila Saleem har läst. Lyssna på recensionen ▼

Doris Dahlin. Foto: Ulla Montan

Det tar ett tag innan jag hänger med i vem som är vem av romanens två kvinnor. De är så lika. Drivs av samma självutplånande destruktiva beteende, väl kamouflerat förstås av en fint polerad yta. Reseda är den som hatar mest öppet, kanske beror det på att hon någonstans fortfarande kämpar med sin klasstillhörighet? Elisabet är både mer klar med sig själv och mer skör. Trygg i sin fina bakgrund, med sin samling tavlor av erkända samtidskonsträrer, sin vana att dricka kaffe ur tunna koppar aldrig ur en pappmugg för det gör man bara inte.

I de båda kvinnornas liv pockar ständigt det förflutna på, silas genom kvinnornas höga försvarsmurar. De hör ihop även om de bara levt i varandras utkanter. Reseda är dotter till städerskan som höll rent hemma hos Elisabets morföräldrar. Sedan dess har hon gjort en klassresa, gift sig med en läkare och arbetar nu som ekonomidirektör. Hon brakar samman när hon ska röja ur den döda mammans lägenhet. Skulden och minnena brer ut sig. De hade ingen bra relation. Mamman orkade inte vara vuxen när Reseda var liten och pappan försvann tidigt.

Det gjorde även Elisabets pappa. Inte heller hennes mamma orkade sin föräldraroll och nu är hon dement. Längtan efter mammorna, att bli älskad driver de båda tills de står där. Elisabet utbränd och på flykt undan sina demoner som mammans demens väckt till liv. Och Reseda revolterar mot det som kommit att bli hennes liv.

Så där cirklar boken sig igenom relationen mellan mammorna och döttrarna. Ängsten, skammen och skulden i dessa relationer är angeläget men det är som om språket ställer sig i vägen. Jag åker ur berättelsen, kämpar mig in i handlingen igen bara för att åter åka ut. Inte förrän vi närmar oss slutet håller jag mig kvar. Och först då inser jag vilken potential den här berättelsen har. Om författaren bara vågat lita på det hon vill säga.

 Dela artikeln

Facebook • Twitter • Digg • Delicious

 Skriv ut

Naila Saleem

Kulturnytt

naila.saleem@sr.se